

Πελοπν.(Βούρβουρ.): Ἀναχερίστη τὴν καρὰ καὶ τὴν τιγάζει.

3) Δέρω τινὰ Πελοπν. (Βούρβουρ.): Θὰ σ' ἀναχερίσω πιστεύω. Συνών. δέρνω, χερικῶνω, χτυπῶ. 4) Κινῶ τὰς χεῖρας μου διὰ νὰ ἀμυνθῶ Πελοπν. (Λακων.) Πβ. ἀρχ. ἀναχειρίζομαι.

ἀναχερσάδα ἡ, ἀμάρτ. ἀνεχερσάδα Α.Κρήτ.(Βιάνν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐς. χερσάδα.

Μέρος εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ἀγροῦ, ὅπου κατὰ τὴν ἄροσιν δὲν φθάνει τὸ ἄροτρον. Συνών. ἀναβόλα 1, χερσάδα.

ἀναχλὰ ἐπίρρ. Πελοπν. (Λακων. Μεσσ. Οἶν.) —ΚΠασαγιάνν. Παραμύθ. 48 ἀνάχλα Πελοπν. ἀλαχνὰ Πελοπν. (Λακων. Οἶτυλ.) ἀναχλὰ Πελοπν.(Γέρμ. Μάν.) ἀνάχλια Κάρπ. ἀνάγλια Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀναχλός.

1) Ἐλαφρῶς, ἐξ ἐπιπολῆς, ἐπαναλαμβανόμενον πολλάκις δις πρὸς ἐπίτασιν τῆς σημ. Κάρπ. Πελοπν.(Οἶν. Οἶτυλ.): Ἀνάχλια ἀνάχλια ἢ ἀνάγλια ἀνάγλια τριῖβε το νὰ μὴν κακοφορμίσῃ - νὰ μὴν πονῇ Κάρπ. Πᾶρ'τα ἀλαχνὰ ἀλαχνὰ γιὰ νὰ μὴ σηκωθῇ μπουχός (ἐνν. τὰ σκουπίδια. μπουχός=κονιορτός) Οἶτυλ. Συνών. ἀλαφρὰ 2, ἀνάλαφρα 1, γλυκά, μαλακά. Πβ. ἀγάληα 1, ἀπαγάληα, σιγά, σιγανά.

2) Οὐχὶ εἰς πολὺ βάθος, ἀβαθῶς Πελοπν.(Γέρμ. Λακων. Μάν. Μεσσ. κ. ἀ.) —ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἀν.: Τὸ παλούκι εἶναι ἀναχλὰ βαλμένο Μεσσ. Τὴν ἔβαλε ἀναχλ' ἀναχλὰ 'ς τὸ σελάχι ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἀν. Συνών. ρηχά. 3) Οὐχὶ σφικτά, χαλαρῶς Πελοπν.(Γέρμ. Λακων. Μάν. κ. ἀ.): Εἶναι δεμένο ἀναχλὰ τὸ σκοινὶ Γέρμ. Εἶμαι ζωσμένος ἀναχλὰ αὐτόθ. || Παροιμ. φρ.

Ἀνάχλα ἀνάχλα λάχανα καὶ πλακωτὰ κουκκάκια (ὅτι διὰ νὰ ψήσωμεν καλῶς τὰ χόρτα πρέπει νὰ ὑπάρχῃ εὐρυχωρία ἐν τῇ χύτρᾳ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ὀσπρία) Πελοπν. Τσίτα τσίτα τὰ κουκκιά, ἀναχλὰ τὰ λάχανα (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Λακων. Συνών. ἀχαμνά, χαλαρά, ἀντίθ. σφικτά.

ἀναχλένω Πελοπν. (Λακων.) ἀναχλένω Πελοπν. (Γέρμ.) ἀναχλύνω Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀναχλός.

Μετβ. χαλαρώνω ἔνθ' ἀν.: Ἀναχλένω τὸ σκοινὶ Γέρμ. Ἀνάχλυνα τὸ λουρί μου αὐτόθ. Συνών. ἀχαμνίζω, ξεσφίγγω. Ἀμετβ. χαλαρώνομαι Πελοπν. (Μάν.): Ἀνάχλυνε τὸ σκοινὶ καὶ λύνεται. Συνών. ἀναχλιάζω.

ἀναχλιάζω Πελοπν. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀναχλός.

Γίνομαι χαλαρός. Συνών. ἀναχλένω.

ἀναχλιαίνω Πελοπν. (Λακων.) ἀναχλιαίνω Πελοπν. (Λακων.)

Τὸ ἀρχ. ἀναχλιαίνω = καθιστῶ τι χλιαρόν, ὑπόθερμον.

Αἰσθάνομαι μεγάλην χαράν: Ἀνάχλιανε ἡ καρδιά μου. || Παροιμ.

Εἶδ' ὁ σκύλλος τὴ γενεά του καὶ ἀνάγλιανε ἡ καρδιά του (ἐπὶ εὐτελοῦς χαίροντος ἐπὶ τῇ συναντήσει ὁμοίου του). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναχαίρομαι.

ἀνάχλιος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνάχλιος Ἡπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἐπιθ. χλός.

Ὁ ὀλίγον τι χλιαρός, ὑπόθερμος: Ἄσμ.

Ἀνάχλιου ἀνάχλιου εἶν' τοῦ νιρὸ καὶ ἀφρᾶτου εἶν' τοῦ προυζύμι.

ἀναχλός ἐπίθ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Λακων. Μάν. Μεσσ. Ὀλυμπ. Τρίπ. κ. ἀ.) —ΠΔεκάξ. Τριφύλλ. 9 —Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀναχλος Πελοπν.(Κορινθ.)

ἀνάχλος ΝΠολίτ. Παροιμ. 3,206 ἀναχλός Πελοπν.(Γέρμ.) ἀναχλὲ Τσακων. ἀλαχνός Πελοπν.(Κάμπος Λακων. Μάν. Οἶτυλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἐπιθ. ἀγνός κατ' ἀνομ. διὰ τῶν μεταβατικῶν τύπ. *ἀναγνός < *ἀναχνός. Κατὰ ΝΠολίτ. ἔνθ' ἀν. ἢ λ. ἴσως ἐκ τοῦ ἀνάχνοος.

1) Οὐχὶ σφικτός, χαλαρός Πελοπν. (Βούρβουρ. Γέρμ. Κάμπος Λακων. Οἶτυλ. κ. ἀ.): Δὲν εἶναι ἀλαχνὸ τὸ χῶμα τσαὶ γιὰ δαῦτο δὲ γέγονται Οἶτυλ. Μᾶς' το ἀναχλό, μὴν τὸ τσουπώ-νης τὸ βαμπάκι Βούρβουρ. Τὸ παντελόνι μου εἶναι ἀναχλιὸ 'ς τὴ μέση καὶ δὲ μὲ σφίγγει Γέρμ. Τὸ σκοινὶ εἶναι ἀναχλιὸ καὶ βορῶ νὰ τὸ λύσω αὐτόθ. 2) Ὁ εὐρισκόμενος ἢ γινόμενος οὐχὶ εἰς πολὺ βάθος, ἐπιπόλαιος Πελοπν. (Κάμπος Λακων. Κορινθ. Μάν.) —ΠΔεκάξ. ἔνθ' ἀν.: Ἀλαχνὸ νερὸ Κάμπος Λακων. Νερὰ ἀναχλα Κορινθ. Γίνεται πρῶτα ἓνα ἀναχλό καμάτεμα μετὰ τὰ πρωτοβρόχια ΠΔεκάξ. ἔνθ' ἀν. || Παροιμ. φρ. Ἀναχλός βορβός (ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ καὶ καχεκτικοῦ ἀνθρώπου) Πελοπν. 3) Ὁ μὴ ἔχων πολὺ βάθος, ἀβαθής Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Κορινθ. Μεσσ. Ὀλυμπ. Τρίπ.) Τσακων. —Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.: Πιάττο ἀναχλό Μεσσ. Ἀναχλὴ γαβάθα Τρίπ. Ἀναχλό αὐλάκι Λεξ. Δημητρ. Θάσσα ἀναχλὰ (θάσσα = θάλασσα) Τσακων. Συνών. ἄβαθος 1, ἀνάπλαγος 1, ἀνάρρηχος, ρηχός, ἀντίθ. βαθύς.

ἀνάχνα ἡ ἀμάρτ. ἀνάφνα Πόντ.(Κερασ.) ἀνιθνὰ Ἰμβρ. Σαμοθρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐς. ἄχνα.

1) Ἀτμός ἐξερχόμενος ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν βράζοντος ὕδατος ἢ θερμοῦ φαγητοῦ Ἰμβρ. Σαμοθρ.: Βράζ' τὸν νιρὸ καὶ βράζ' ἀνιθνὰ Ἰμβρ. 2) Ὁ διὰ τῆς ἐκπνοῆς ἐξερχόμενος ἐκ τῶν πνευμόνων ἀήρ Πόντ.(Κερασ.) Συνών. ἄχνα.

ἀναχνιδᾶζω Πόντ.(Κερασ. Κοτύωρ.) ἀναχνιδᾶ Πόντ.(Κερασ. Κοτύωρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. *ἀχνιδᾶζω.

Αἰσθάνομαι ρῖγος ἐξ ἀδιαθεσίας ἔνθ' ἀν.: Ἀναχνιδᾶται ἢ ἀναχνιδᾶ τὸ κορμί μ' - ἢ ράδᾶ μ' (ράδᾶ = ράχης) Κοτύωρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναχαιτίζω 2.

ἀναχνιδᾶσιμον τό, Πόντ.(Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναχνιδᾶζω.

Ἐλαφρὸν ρῖγος ἀδιαθεσίας. Συνών. ἀναχνιδᾶσμαν.

ἀναχνιδᾶσμαν τό, Πόντ.(Κερασ.) ἀναχνιδᾶγμαν Πόντ.(Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναχνιδᾶζω.

Ἀναχνιδᾶσιμον, ὁ ἰδ.

ἀναχνίζω ἀμάρτ. ἀνιθνίζου Ἰμβρ. Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀνάχνα. Τὸ ἀνιθνίζου ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀνεθνίζω.

Ἐκπέμπω, ἀναδίδω ἀτμόν, ἐπὶ ζέοντος ὕδατος ἢ θερμοῦ φαγητοῦ ἔνθ' ἀν.: Τὸν νιρὸ βράζ' καὶ ἀνιθνίζ' Ἰμβρ. Τώρα τοῦ κένουσα τοῦ φαγεῖ καὶ ἀνιθνίζ' αὐτόθ. Συνών. ἄχνίζω.

ἀναχοβολῶ Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀναχου-βολῶ Θεσσ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. χοβολῶ ἢ κατ' εὐθείαν ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐς. χόβολη.

Ἀνακινῶ, ἀναφύρω ἔνθ' ἀν.: Ἀναχουβουλάει τ' στάχτ' 'ς τοὺν παράγουνα Θεσσ. Συνών. ἀναδεύω Α 1, ἀνακατεύω Α 1, ἀνακατώνω Α 1, ἀναμίγω 1, ἀνασκαλεύω 1, ἀναχουλεύω 1.

***ἀναχόρδεμα** τό, ἀνερχοῦδεμα Νάξ.(Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀναχορδεύω.

Ἀκαταστασία, ἀτημελησία: Καμένη, τὰ μαλλιά σὸναν

